

Hereu d'una casa que va crear el seu avi a principis de segle, Adolf Brull ha demostrat que la tercera generació d'una família d'industrials pot mantenir l'empresa i, a més, fer-la créixer: "El meu avi era pagès i fuster ebenista. Va tenir molts fills i va veure que les perspectives de quedar-se al poble eren molt limitades, per això a principis de segle va emigrar a Tortosa. Allà va muntar una fonda on rebia els carreters i llagutaires que feien el transport per l'Ebre, fins que l'any 1908 una riuada s'ho va emportar tot." Com a conseqüència del desastre va decidir traslladar-se a Barcelona amb tota la família i el 1912 fundar l'empresa: "El primer que va fer va ser importar i distribuir postals i làmines que provenien d'Alemanya. El meu pare i un dels oncles s'encarregaven de viatjar per tot Espanya per vendre-les i aviat van descobrir que els convenia més oferir la mercaderia emmarcada." Així va néixer el negoci de marcs i motlures per a quadres que s'ha mantingut fins a l'actualitat: "Al començament compraven les tires a un petit taller, però de seguida van decidir fer-s'ho ells mateixos. L'any 1928 la cosa ja s'havia consolidat i va ser el meu pare qui, davant la necessitat d'engrandir, va prendre la decisió de tornar al poble."

Amb el retorn a Tivissa; doncs, la família Brull iniciava una nova etapa personal i professional: "Eren moments força difícils, les comunicacions eren nefastes i la nostra producció sortia amb carro cap a l'estació de Móra d'Ebre (Ribera d'Ebre). Tot funcionava a un ritme molt lent, ben diferent del que passa ara." L'empresa dels Brull va arribar a tenir un centenar de treballadors: "Cent persones produïen dos o tres carros d'article cada setmana; ara, en canvi, som només cinquanta i omplim més d'un camió diari." I és que les coses han evolucionat molt ràpidament i ja queden molt enrere aquelles èpoques en que la indústria Brull funcionava autàrquicament: "Ens ho fèiem tot: els ferros per motllurar, els corrons per als ornaments dels marcs i, fins i tot, a l'època de les restriccions de llum, el meu pare va construir un gasogen que funcionava amb fusta i que ens va permetre no parar mai la producció." Encara continuem mirant al passat perquè l'Adolf ens expliqui com s'ho van fer a la dura postguerra: "Aleshores vam haver d'optar per canviar la producció perquè no ens arribava fusta. Ens vam dedicar a fer imatges en relleu. Vam començar amb la temàtica religiosa perquè les cases havien quedat òrfenes de sants i de marededéus. Més tard vam fer cornucòpies i altres elements decoratius fins que es va normalitzar la possibilitat de comprar fusta i vam tornar a les motlures. Però havia estat tan important aquesta fabricació que durant molt de temps als pobles de la comarca encara ens anomenaven la Fàbrica dels Sants."

Actualment surten de Brull prop de tres milions de metres de motllura l'any: "Les màquines treballen sense parar. La nostra és una motllura de qualitat i es fabrica amb tres tipus de fusta diferent: la d'*ayous*, un arbre tropical del Golf de Guinea, la de pi escandinau i la de *ramin*, que prové del sud-est asiàtic." A Tivissa només fabriquen directament l'*ayous*: "Les motlures de pi i de *ramin* les produïm a Itàlia des de fa més de 25 anys. Això ens permet tenir en el nostre mostrari una gamma de productes molt més àmplia. En aquests temps d'especialització no seria econòmicament rendible tenir instal·lacions per tre-

ballar tots tres tipus de fusta." També cal assenyalar, i l'Adolf no se n'oblida pas, que hi ha acabats que encara mantenen un procés completament artesà: "Tenim una secció que decora les motlures manualment. L'avantatge és que en podem fer sèries molt més curtes i que hi ha un mercat determinat que agraeix que li puguem servir un producte d'aquesta qualitat." No obstant això, invertir en noves tecnologies ha estat sempre una constant en aquesta indústria.

L'empresa exporta fa més de quaranta anys: "Els anys 60 havíem arribat a tenir una delegació a França i hi exportàvem el 60% de la nostra producció. Ara, en canvi, estem molt més presents a Espanya, a Portugal i als Estats Units." Pel que fa als clients, de moment no es plantegen entrar a les grans superfícies: "El nostre és un producte de qualitat i el venem sobretot als emmarcadors clàssics, a tots aquells que tenen una botiga amb taller on la gent va a emmarcar la foto de comunió de la filla o un gravat valuós, i on de tant en tant un pintor local exposa els seus quadres." A tot això cal afegir l'amor que l'Adolf sent per l'art i del que parla amb entusiasme: "Fins i tot vaig obrir amb uns companys una galeria d'art. Va funcionar durant uns quants anys amb un èxit notable, però vam haver de tancar perquè cap dels socis s'hi podia dedicar, tots teníem altres empreses i vam haver d'escollir." Ell no s'ha deslligat mai d'aquest món i coneix perfectament els gustos de la gent a l'hora d'adquirir làmines i gravats que després emmarcaran amb productes de la firma Brull: "Els impressionistes encara tenen molta sortida –Renoir, Van Gogh– però també en tenen els romàntics francesos com Fragonard o Boucher. I hi ha un parell d'artistes nostres que són paradigmàtics, Picasso i Dalí, que continuen venent-se molt. Ara comencen els abstractes com Kandinsky i, sobretot, Miró." Alguns pintors de les comarques de Tarragona també van sovint a portar-los pintures perquè les hi emmarquin: "Són sobretot bons amics de Tortosa i de Reus, ciutats amb força inquietuds artístiques i culturals."

Continuament surten de la planta de Tivissa nous dissenys fets realitat: "A part de les idees que se'ns poden acudir a l'equip de fàbrica, els venedors ens mantenen informats de les tendències del mercat, de què és el que agrada més, ja sigui nostre o dels altres competidors." L'Adolf mateix és qui dissenya les noves motlures. "El meu fill Ferran en fa després la decoració, és un gran creatiu." A més, en Ferran és també el cap dels departaments de Recerca i Desenvolupament i de Personal: "Va començar treballant de venedor i això el va formar i li va permetre incorporar-se a l'empresa amb un bagatge important al darrere. L'altre fill, el Lluís, també va entrar a la nostra indústria després d'uns anys de formació a l'estranger i ara, com a cap dels departaments de Logística i d'Informàtica, s'encarrega de donar un suport numèric a les idees. Estic molt content de tots dos." El pas a la quarta generació sembla, doncs, assegurat.

La conversa amb l'Adolf ens ha permès fer un viatge en el temps i conèixer de més a prop les dificultats amb què es troben totes aquelles persones que han optat per ser empresaris: "Crec que ser empresari vol dir tenir sempre tot el patrimoni i totes les teves reserves penjant d'un fil, que és el fil de la vocació empresarial."

**“Crec que ser empresari
vol dir tenir sempre
tot el patrimoni penjant
d’un fil”**

Adolf Brull - Tivissa (Ribera d'Ebre)